

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8734/2022
Гж ап 4/2022
25.08.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Виолета Бојовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова – Полицијска управа у Крушевцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу РЗ-2/2022 од 25.05.2022. године и ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1089/13 од 08.07.2013. године, у седници одржаној 25.08.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужиле, изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу РЗ-2/22 од 25.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1089/13 од 08.07.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 431/10 од 04.07.2012. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да исплати тужили на име накнаде нематеријалне штете износ од 100.000,00 динара због неоснованог лишења слободе у периоду од 10.04.2003. године до 22.04.2003. године, износ од 500.000,00 динара за претрпљене физичке болове и психичке патње због понашања службеног лица на начин који је забрањен (тортура) и износ од 300.000,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом на ове износе од 04.07.2012. године као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке одбијен је тужбени затхев којим је тражено да се обавеже тужена да исплати тужили на име накнаде нематеријалне штете износ од још 100.000,00 динара за душевне болове због неоснованог лишења слободе, износ од још 700.000,00 динара за претрпљене физичке болове и психичке патње због тортуре и износ од још 900.000,00 динара за претрпљени страх. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да исплати тужили износ од 300.600,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1089/13 од 08.07.2013. године, преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П 431/10 од 04.07.2012. године у ставу првом изреке алинеја 2. и 3. и ставу трећем изреке, тако што је делимично

усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати износ од 200.000,00 динара за претрпљене физичке болове и психичке патње због понашања службених лица на начин који је забрањен (тортура) и износ од 150.000,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом на ове износе од 04.07.2012. године до исплате, док је одбијен захтев тужиље за разлику од износа досуђених том пресудом до износа досуђених првостепеном пресудом у ставу 1. алинеја 2. и 3. и то: за износ од 300.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и психичке патње због тортуре и износ од 150.000,00 динара за претрпљени страх, са законском затезном каматом од 04.07.2012. године, као дана пресуђења па до исплате, а тужена је обавезана да исплати тужиљи износ од 136.784,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила ревизију по члану 395. ЗПП због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Крагујевцу решењем РЗ-2/22 од 25.05.2022. године није предложио да Врховни касациони суд одлучи о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 395. ЗПП.

Тужиља је против решења другостепеног суда изјавила жалбу.

Одлучујући о дозвољености жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре ступања на снагу Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), па се применом одредбе члана 506. став 1. наведеног закона, овај поступак спроводи по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који не прописује жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, због чега је жалба тужиље недозвољена.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП).

Против одлука другостепеног суда, и то правоснажне пресуде донете у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију, у смислу члана 394. и 412. ст. 1. и 5. ЗПП.

Како је жалба изјављена против решења другостепеног суда, на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 401. став 2. тачка 5. и члана 394. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09) у вези члана 506. став 1. Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11) и члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 55/14 – ступио на снагу 31.05.2014. године), поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), а који није окончан пре ступања на снагу овог закона, споровешће се по одредбама овог закона. Наведена одредба закона не односи се на поступке као што је конкретан, започете пре 01.02.2012. године, већ се примењује прелазна одредба члана 506. став 1. ЗПП, према којој ће се поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровести по одредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који у одредби члана 394. став 2., прописује динарску противвредност

од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе као граничну новчану вредност за дозвољеност ревизије, а ова одредба се примењује и у конкретном ревизијском поступку. Наиме, другостепена пресуда против које је ревизија изјављена донета је пре 31.05. 2014. године, као дана ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку, па се не примењује изузетак из члана 23. став 3. наведених измена Закона и на поступке који су започети пре ступања на снагу истог закона, којим је новчана сума за дозвољеност ревизије са динарске противвредности од 100.00,00 евра смањена на динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Стога се код оцене дозвољености ревизије примењује раније важећи закон и већа гранична вредност.

Тужба у овом спору поднета је 28.11.2005. године ради накнаде штете, а преиначена је поднеском од 18.06.2012. године. Другостепена пресуда против које је ревизија изјављена донета је 08.07.2013. године, а вредност предмета спора побијаног дела на дан преиначења тужбе износи 3.872,26 евра, јер је на дан преиначења тужбе 1 евро вредео 116,21111 динара.

Сходно наведеном, како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења – преиначења тужбе, ревизија тужиље није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић